

Autor Darko Pavičić razgovarao je sa svjedocima toga vremena: svih šestoro vidioca, župnikom fra Jozom Zovkom, roditeljima vidjelaca, njihovim susjedima i prijateljima, tj. ljudima koji su im bili najbliži tih prvih dana i cijelo su vrijeme provodili s njima. Također, koristio je svu raspoloživu literaturu iz toga doba te jedinstveni materijal – audio snimke razgovora župnika fra Joze Zovka s vidiocima tih prvih dana, koje je župnik Zovko snimao i snimke su ostale sačuvane do danas. Iz prikupljenog materijala nastala je knjiga posebne dinamike i snažne autentičnosti, opisujući detaljno sva ondašnja zbivanja, koja bi, kao što se pretpostavlja, mogla biti temelj za službeno priznanje međugorskog fenomena i tamošnjih ukazanja.

Misna slavlja i župni oglasi

Pon, 11. studenog	18 + Ruža i Jure Brajković	<i>Sv. Martin biskup</i>
Uto, 12. studenog	18 + Marijan i Anka Žilić	<i>Sv. Jozafat b. i m.</i>
Sri, 13. studenog	18 Na čast Sv. Josipu: + Marijana i Tomi Miletić	
Čet, 14. studenog	18 + Anton Žlimen	<i>Sv. Nikola Tavelić m.</i>
Pet, 15. studenog	18 + Marina i Milan Rahan; Biserka Živčić	<i>Sv. Albert V.</i>
Subota 16. studenog	11 KRŠTENJE: Leo Vidoš (sin Kristijana i Maje) 16 KRŠTENJE: Vita Franjković (kći Vedrana i Ivane) 18 + Ljuba i Mate Mihalić; Marija Prebeg Perašin; Ištvan Stjepan Pec; Marija Komaroni; Mirjana Domazet; Milan i Marica Modoran; Anka i ob. Pribanić; Dragan i Anka Brajković; Đurđica Juričić; Drago i Franka Huljina.	
Sv. Gertruda		
33. NKG 17. studenog	10 SVETIŠTE: Misa za puk 12 CEROVNIK: + pop Mate Pavlić 16 SKRADNIK: + Dijana Jurković 18 SVETIŠTE: Molitva za Vukovar	DAN GOSPODNJI

1. ŽUPNA KATEHEZA – vjeroučenici mogu doći jedan dan u zakazano vrijeme od ponedjeljka do četvrtka od 16 do 17 sati u Plovoniji. Tema: – **Sudjelovanje na misi.**

2. SABORSKO - 12. studenog od 9.30 sati - spomendan na žrtve Domovinskog rata. Molitva održavanja je u 10.30 kod spomen obilježja masovne grobnice, a u 11 h sveta misa u župnoj crkvi sv. Ivana Nepomuka koju predslavi biskup u miru Mile Bogović u suslavlju mjesnog župnika don Gorana Antunovića i svećenika Ogulinskog i Slunjskog dekanata.

3. VUKOVAR - Spomen na stradanje Saborskog, Slunja, Škabrnje i Vukovara imat ćemo u nedjelju 17. studenog u Svetištu u 17.30 sati molitvom krunice i povorkom uz zapaljenu svijeću. Zvonjavom zvona u 18.11 sati krenut ćemo do Oštarskog mosta.

3. SUSRET ČITAČI G-S biskupije bit će na Mukinja - Plitvice u subotu, 16. studenog. Molim čitače neka se jave do utorka kako bismo na vrijeme prijavili sudjelovanje na susretu.

4. RIM – zahvalno biskupijsko hodočašće prigodom 20. obljetnice uspostave Biskupije od 16. do 21. veljače. Puta i smještaja po osobi 3.000 kn. Prijave do 15. siječnja 2020. godine.

5. DOPRINOS: – za crkvu: Oštarije 200 kn; Cerovnik 150 kn. Mežnarija: Oštarije 50 kn; Cerovnik 70 kn. Za uzdržavanje svećenika: dar prema mogućnosti obitelji. Hvala.

Župa Oštarije	IBAN HR30 2340 0091 1101 7283 7
Župa Cerovnik	IBAN HR56 2402 0061 1004 0659 6

Trgovački lanac ukida rad nedjeljom IKA

Predsjednik Upravnog odbora križevačkog trgovačkog lanca KTC Ivica Katavić potvrdio je za Hrvatsku katoličku mrežu da od iduće godine ukidaju rad nedjeljom, a već tri godine ne rade na blagdane jer smatraju da bi tradicionalna obitelj tada trebala biti na okupu.

Izdavač: pop Antun Luketić - Župni ured Oštarije: www.zupa.ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

10. studenog 2019. • 32. NKG • God. X. • br. 45 (480)

Bog nije Bog mrtvih, nego živih

Čitanje svetog Evanđelja po Luki: U ono vrijeme: Pristupe neki od saduceja koji niječu uskrsnuće i upitaše Isusa: »Učitelju! Mojsije nam napisa: Umre li bez djece čiji brat koji imaše ženu, neka njegov brat uzme tu ženu te podigne porod bratu svomu. Bijaše tako sedmero braće. Prvi se oženi i umrije bez djece. Drugi uze njegovu ženu, onda treći; i tako redom sva sedmorica pomriješe ne ostavivši djece. Naposlijetku umrije i žena. Kojemu će dakle od njih ta žena pripasti o uskrsnuću? Jer sedmorica su je imala za ženu.«

Reče im Isus: »Djeca se ovog svijeta žene i udaju. No oni koji se nađoše dostojni onog svijeta i uskrsnuća od mrtvih niti se žene niti udaju. Zaista, ni umrijeti više ne mogu: anđelima su jednaki i sinovi su Božji jer su sinovi uskrsnuća.« »A da mrtvi ustaju, naznači i Mojsije kad u odlomku o grmu Gospodina zove Bogom Abrahamovim, Bogom Izakovim i Bogom Jakovljevim. A nije on Bog mrtvih, nego živih. Tà svi njemu žive!«

Riječ Gospodnja. Lk 20, 27-38

Pitanje uskrsnuća

Uskrsnuće je temelj naše vjere, kaže Pavao. Ako nema uskrsnuća od mrtvih, onda ni Krist nije uskrsnuo, a onda je uzaludna naša vjera (1 Kor 15, 12 – 14. 20) . Dakle uskrsnuće je jedan od temelja naše vjere. Koliko toga o uskrsnuću znamo, kako će to izgledati, što će se sve dogoditi? Ženidba je samo slika nebeskih stvarnosti. Ljubav muža i žene slikovito prikazuje ljubav Božju, brak je slika i stvaranja, muž i žena zajedno s Bogom sudjeluju u stvaranju novog života. Međutim Bog nam je dao ženidbu da bismo lakše spoznali njega i njegovo kraljevstvo. Ženidba je dakle simbol koji može prikazati i približiti nam kako će sve to izgledati na nebu. Ženidba je stvarnost ovoga svijeta koji prolazi. Tako dakle te slike i simboli nam na nebu neće trebati, jer ćemo sve jasnije vidjeti. „Doista, sada gledamo kroz zrcalo, u zagonetki, a tada – licem u lice! Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno, kao što sam i spoznat!„ (1 Kor 13, 12) Pavao nam ovdje lijepo objašnjava kako će to biti.

Koliko puta i mi ostajemo u neznanju kao saduceji. Zašto ne poznajemo ni Pisma ni moći Božje? Ako je uskrsnuće temelj naše vjere, uzmimo vremena za proučavanje uskrsnuća. Čitajmo *Katekizam Katoličke Crkve*, knjige, slušajmo propovijedi o uskrsnuću i pokažimo Bogu da nam je stalo do našeg uskrsnuća!

U trenutku smrti, dijele se duša i tijelo, tijelo se raspada a duša odlazi u susret Bogu čekajući da se ponovo sjedini sa svojim proslavljenim tijelom.

Mučenik vlč. Dragutin Fifka i Cerovničke žrtve 1943. 5. dio

U turbulentnim vremenima Drugog svjetskog rata kada su se u Josipdolu i okolici izmjenjivale razne vojne i paravojne formacije, konstantno su prisutne i četničke postrojbe. Zanimljiva je i nedovoljno istraжена činjenica da o tome u arhivi tadašnjih lokalnih hrvatskih vlasti te u prevedenoj arhivi talijanske vojske postoje vrlo šturi podaci. To čudi tim više što su prema dostupnim podacima četnici do kapitulacije Italije 9. 9. 1943. poslije talijanske vojske bili najveća oružana sila u Josipdolu⁽¹⁾.

Teško je potvrditi je li baš sva ta naknadno obrađena arhiva cjelovita i jesu li baš svi postojeći dokumenti dostupni javnosti te ako nisu, koji je razlog tome. Četnici u Josipdolu su do kapitulacije Italije bili pod nadzorom talijanske vojske koja ih je naoružavala, opremala i plaćala. Zločine nad civilnim stanovništvom (uglavnom nad Hrvatima - katolicima) činili su zajedno s talijanskim fašistima, ali i samostalno uz prešutno odobrenje talijanskog zapovjedništva.

U ovom kontekstu treba gledati i aktivno djelovanje/sudjelovanje četnika iz Josipdola u pogubljenju vlč. Dragutina Fifke i Cerovničkih žrtava iz 1943. godine. Prisutnost i kontroliranje Josipdola od strane četnika tijekom 1943. godine u svom iskazu potvrđuje i Ljubica Borojević, učiteljica iz osnovne škole u Josipdolu⁽²⁾.

ZAPISNIK⁽³⁾ sastavljen u kancelariji OZNE za Beograd 12-II-1945

Prisutni: Radosav Bojović, islednik
Nadežda Bogićević, zapisničarka

Pozvana pristupi BOROJEVIĆ LJUBICA, kći Nikole i Marije, rođ. Dragić, rođena u Blinji 1909. g., učiteljica, neudata, sada u zatvoru OZNE za Beograd, pa upitana o potrebnom izjavi:

U 1940 g. premještena sam iz Topuskog u Černicu kao učiteljica. U Černici sam ostala i poslije završetka školske godine sve do 2. avgusta 1941 god., a otada sam bila dodijeljena na rad u sresko načelstvo u Vrgin Most, gdje sam ostala sve do kraja septembra 1941 g. Iz Vrginog Mosta premještena sam za učiteljicu osnovne škole u Josipdol. U Josipdolu sam ostala do na dan kapitulacije Italije – 9 septembra 1943 godine, a odatle sam pobjegla u Ogulin, odakle sam prinudno otišla sa četnicima u šumu Kapelu gdje sam ostala mjesec i po dana. Odavde sam produžila sa četnicima do Donjeg Lapca. Iz Donjeg Lapca četnici su otišli prema Bosni, a ja sam tu uspjela da dobijem propusnicu za Zagreb. U Zagrebu sam se zadržala radi oporavka zdravlja mjesec dana. U Zagrebu sam se javila ministarstvu prosvjete N.D.H. i tražila postavljenje u srezu zemunskom pa sam na moju molbu postavljena za učiteljicu u Batajnici. U Batajnicu sam došla januara mjeseca 1944 i ostala do konca septembra 1944 g. kada sam prešla u Beograd.

⁽¹⁾ Mane Pešut (rođen u Plaškom - preminuo u Njemačkoj 2002.) bio je zapovjednik četničkog bataljuna u Josipdolu koji se nalazio u sastavu „Dinarske četničke divizije“. U svojoj knjizi *Revolucija u Lici: 1941.-1945.* (Bielefeld, Njemačka, 1966.) opisujući prilike tijekom 1943. godine na str. 237 i 238 navodi: *Jedan od najaktivnijih četničkih garnizona bio je bez svake sumnje Josipdol. U njemu su se tada nalazili četnički bataljoni: Nikice Kosanovića, Đure Lončara, Nikole Jovetića i Mane Pešuta. Pored ovih bataljona, tu se je češće zadržavala i Patrolna grupa, pod komandom kapetana Sergija Živanovića, potom bataljoni Đure Grbića i Save Nenadića.*

⁽²⁾ Komentar: Goran Poljak.

⁽³⁾ Izvor: HDA-306, ZKRZ ZH, kutija 470, br. 37118–37179, Zapisnik sastavljen u kancelariji OZNE za Beograd 12.II.1945.

...

Koncem septembra iz Vrginog Mosta premještena sam za učiteljicu u Josipdolu, gdje sam ostala do 9-IX-1943. Za vrijeme mog službovanja u Josipdolu nije se desio nikakav incident osim što je ubijen jedan katolički sveštenik od partizana ili četnika. Napominjem da je u Josipdolu vlast držala italijanska vojska sa četnicima. Međutim na dan kapitulacije Italije nastalo je komešanje i Italijani su se povukli iz Josipdola, a ostalo je bezvlašće, jer su i četnici, koji su se toga dana zatekli u Josipdolu evakuisani. Ja sam ovog dana uzela školske ključeve, proračune i neke dopise za srez i pobjegla sa ovim u pravcu Ogulina. Napominjem da su istog dana uveče u Josipdol ušli partizani. U Ogulin sam stigla oko 4 ili 5 sati poslije podne. Primjetila sam da je u Ogulinu bilo veliko komešanje. Na ulici su se mogli vidjeti talijanski, ustaški, domobranski i četnički vojnici. Budući da je među četnicima bilo meni poznatih seljaka, a pošto su se i četnici povlačili zajedno sa Italijanima, ja sam smatrala da mi je jedini spas da pođem sa njima, što sam i učinila. Povlačenje je vršeno od Ogulina preko Gomirja, Vrbovskog do Moravica. U Srpskim Moravicama zadržali smo se dva dana i jednu noć, a druge noći već oko 10 sati bili smo u pokretu u pravcu Gomirja i dalje za Kapelu. Napominjem da je grupa četnika, sa kojima smo se mi zajedno povlačili, imala jedan sukob sa partizanima oko Musulinskog Potoka u Kapeli. Čitav mjesec i po dana zajedno sa četnicima krstarili smo po planini Kapeli i ni na jednom od planinskih vrhova nismo se zadržali ni logorovali više od dva do tri dana. Prilikom sukoba u Musulinskom Potoku, koji je trajao tri sata, četnici su imali 48 mrtvih, odnosno da ih je toliko nestalo. Za ovo vrijeme sa ishranom je išlo vrlo teško. Hranu su dobijali od seljaka koja je podjednako dijeljena i civilima kao i vojnicima-četnicima. Naoružana nisam bila. Po Kapeli sam pobacala školske ključeve i dokumenta koja sam iz Josipdola sa sobom odnijela. U novembru mjesecu uspjeli smo da se prebacimo preko Kapele do D. Lapca. U D. Lapcu zatekla sam njemačke vojne vlasti, a grupa četnika sa kojom sam se ja probijala nije ulazila u Lapac, već se iz jednog obližnjeg sela izdvojila i otišla za Bosnu. U Lapcu sam uspjela da od njemačkih vlasti dobijem propusnicu za Zagreb kuda sam stigla polovicom decembra 1943 g. Kod Min. prosvjete N.D.H. izdejstvovala sam postavljenje za učiteljicu u Batajnici. Drugo mi ništa nije poznato.

„MEĐUGORJE – PRVIH SEDAM DANA“

Knjiga „Međugorje – Prvih sedam dana ukazanja“ detaljna je rekonstrukcija događaja iz dana tih prvih dana međugorskog fenomena, a inspirirana je neslužbeno objavljenim nalazom Međunarodne istražne komisije Svete Stolice za Međugorje, koju je papa Benedikt XVI. povjerio kardinalu Camillu Ruiniju i koja je, prema medijskim izvješćima, dala pozitivno mišljenje o autentičnosti upravo tih „prvih sedam“, tj. deset dana ukazanja od 24. lipnja do 3. srpnja 1981. Članovi komisije izjasnili su se s 13 glasova za priznanje nadnaravnosti ukazanja, jedan je član bio protiv, a jedan suzdržan. Komisija je, također, utvrdila da su mladi vidiooci bili psihički normalni te da su bili iznenađeni time što im se dogodilo i da nisu bili pod utjecajem franjevac iz župe ili bilo čega drugoga iz njihove okoline...

